

den är afslutad. Det är de unga tu, som ensamma finna hvarandra, och som den främmande är känd af brodern och en son till faderns gamle vän, följer flickan förtroendefullt sin egen känsla. Men allt detta går för hastigt! Den unge mannen har knappast hoppat ur vagnen, förrän förlofningen är klar. Obestridligen är det en rask flicka, som från middag och till tédags hunnit expediera två friare. Det finnes icke i själfva ämnet såsom i Hermann och Dorothea någon anledning till denna skyndsamhet, såsom också åtskilliga forskare påpekat. DIETRICHSSON och sedan flere med honom hafva visserligen framhållit, att denna hastiga afslutning just låg i diktverkets mening. Det gällde för Runeberg att visa, säga de, att endast den blixtnabbt upplammande kärleken var något att bygga på för framtiden, endast den utgjorde en grund för den äktenskapliga sällheten. Runeberg själf lär ha gillat denna tolkning. Det är högst troligt, att detta varit Runebergs tanke — han har, såsom ofta påpekats, i flera andra dikter gjort sig till tolk för denna uppfattning, t. ex. i *Den enda stunden*, där den så underbart vackert finnes uttryckt. Ännu sannolikare blir det, om man erinrar sig, huru högt Runeberg ställde ALMQVIST, hvilken ju i hardt när alla sina arbeten uttalat den tanken, att endast ett äktenskap ingånget utan alla konventionella bihänsyn, af tycke, vore ett verkligt äktenskap. Likaså erinrar kärleken i *Hanna* allt för tydligt om Romeos och Julias hastigt upplammande passion, för att man skulle kunna draga denna tolkning i tvifvelsmål. Men denna tolkning förklarar dock icke saken. Äfven den blixtnabba kärleken behöfver dock någon tid på sig — har en historia längre än en halftimma. Och om äfven de unga strax varit på det klara med sina känslor, skulle icke den gamle åtminstone vänligt bedt dem besinna sig ännu några dagar, innan de lofvade sig för evigt åt hvarandra? De hafva ju hela sommaren på sig för att öfverväga och fatta beslutet, och själfva äktenskapet hägrar ännu i ett aflägsset fjärran — ett skäl mera att icke skynda med det bindande löftet. Den enda rimliga förklaringen på den brådstörtade upplösningen i *Hanna* utgör därför den blinda anslutningen till Goethes *Hermann und Dorothea*. Runeberg med sin fina retoriska blick har tjusats af den mästerliga koncentringen i denna dikt, och han har af begäret att göra något i samma stil förts ett grand längre än som strängt taget varit önskvärdt.

Mellan den första och den andra perioden af Runebergs skaldskap finnes ingen djupare klyfta. De glida omedelbart öfver i hvar-